

Cirkelpunt



Een Nieuw 2013



*Alles is in rust,
een wit sneeuwtapijt bedekt de aarde
en omhult wat eens was..
Rond elke dorre tak of blad .
glinsteren de witte ijskristallen
en laten de schijnbaar levenloze vormen
stralen in de ochtendzon...*

*Gekoesterd en omarmd
gaat nooit iets verloren,
maar herleeft in het groene blad
van de herinnering..
Met de voorbode van de lente
wordt vernieuwd wat levenloos leek
en gewekt uit de winterslaap
van vergetelheid...*

*Tijd maakt plaats voor Tijdloosheid
en dood luidt het Leven in... (M)*

Zo kondigt het nieuwe jaar zich aan...
Geruisloos en met zachte kracht verdwijnt het oude
onder een maagdelijk wit gewaad ...
Buitenshuis verstomt de massa en ademt de natuur een diepe rust uit...
Alles wordt stil...
Binnenskamers wordt het vuur gewekt
en laait op tot een warme gloed,een stralend licht ...

Hoop vult opnieuw de ruimte waarin de Droom gestalte krijgt.
In de aankondiging van het onverwachte, ligt het Nieuwe in 't verschiet.
In de uitnodiging, wacht een eenzaam Pad...
leidend naar het middelpunt van de aarde,naar het middelpunt van jezelf.
wordt de Nieuwe Dageraad geboren...

Een heerlijk Nieuw begin....

(M)cirkelpunt



Een onverwachte Reis....

There is a life-force within your soul,
 seek that life.
 There is a gem in the mountain of your body,
 seek that mine.
 O traveler, if you are in search of that
 don't look outside,
 look inside yourself
 and seek that.

Rumi

Eind 2012 werd het eerste deel verfilmd van het boek 'The Hobbit' geschreven door J.R.R. Tolkien. Een mooie timing om dit universele verhaal aan de wereld te laten zien; een mooie afsluiter ook voor een nieuw begin....

Het 'sprookje' gaat over de innerlijke zoektocht van de mens naar Geluk, die zonder moed en volharding, zonder opoffering en saamenhorigheid, zonder vertrouwen en inzicht, niet tot een goed eind gebracht kan worden.

Een Queeste waartoe elke mens aangespoord wordt wil hij werkelijk Vrij zijn. Een Queeste die hem uit zichzelf laat stijgen waardoor hij buitengewone dingen volbrengt

In deze film wordt de jonge Hobbit Bilbo Balings uitgenodigd om deel te nemen aan een avontuurlijke reis samen met een groep 'onthemde' dwergen en hun leider, de erfgenaam van de troon.

Hij wordt door Gandalf uitverkoren, de wijze Magiër en één van de vijf wachters van Midden-Aarde, om het gezelschap te vervoegen ...

De leden van het gezelschap zijn de enige overblijvenden van een verloren koninkrijk dat ten onder ging aan machtswellust, trots en hoogmoed omdat het in handen viel van de Draak.

Ze zijn vastbesloten de terugweg aan te vangen, die loopt doorheen de vele duistere gebieden tot aan de Eenzame Berg waarin hun stad gelegen is, met als doel de 'troon' en zijn schat aan goud en edelstenen in ere te herstellen.

De erfgenaam van de troon ontvangt uit de handen van Gandalf de sleutel van de geheime ingang van de berg en een oude landkaart als hulpmiddel voor de tocht.

In Bilbo schuilt de 'held', maar is zich daar zelf geenszins van bewust. Doodsbang en gehecht aan zoveel dingen, gewoontes en gemak weigert hij stellig de uitverkiezing.

Om de reis te kunnen maken en deel te nemen aan dat groots avontuur moet hij zijn warme, veilige en harmonieuze thuishaven verlaten, wat hij dus in eerste instantie niet wil.

Pas wanneer hij er zich bewust van wordt wat het betekent om 'onthemd' te zijn en verstoken te zijn van een 'thuis' en hoe bevoorrecht hij is dit wel te kennen, wil hij de dwergen helpen en aanvaardt de uitnodiging.

Hij verlaat zijn veilige atmosfeer voor een gevaarlijke tocht buiten de muren van het gekende en beseft dat hij hierna nooit meer dezelfde zal kunnen zijn.

Door zijn 'kleine' gestalte, zijn eenvoud en kinderlijke onschuld wordt hij een onmisbare schakel in de 'groep'. Gaandeweg ontwikkelt zijn innerlijke Kracht, ontpopt hij zich tot de 'held' die Gandalf in hem zag, leert de gevaren kennen en treedt hen moedig tegemoet. Naarmate de reis vordert, naarmate zijn angst afneemt en ook zijn moed toeneemt...diezelfde moed waarmee hij besloot om ongekende wegen te gaan in vreemde gebieden en een onbekend pad te betreden.

Dit 'sprookje' bergt een schat aan oude Wijsheid in zich. Net als zoveel andere sprookjes, mythes en legenden verhaalt het ons over een Wereld die we niet meer kennen, ons niet meer herinneren, die ons ooit heel erg vertrouwd was en die er nog steeds is. Een Wereld van harmonie, liefde, licht en onzelfzuchtigheid.

Tevens neemt het verhaal ons ook mee naar de diepe ondergronden van dit bestaan, naar de schaduwzijde, waar angst, duisternis, verdeeldheid en zelfzucht heerst. Het is deze strijd tussen duisternis en licht, tussen goed en kwaad, die telkenmale verzinnebeeld wordt in al die verhalen, een strijd die zich wezenlijk afspeelt IN de ontwakende mens, zoekend naar zijn Oorsprong.



De ‘onverwachte reis’ of ‘An unexpected journey’ wacht op ieder van ons, zij roept en nodigt ons uit om de uitdaging aan te gaan, zij is het middel en scheidt tevens de brug naar het vergeten Koninkrijk.

Want zijn ook wij geen ‘onthemde’ zwervers en vervreemd van onze Thuis?

Dwalen wij ook niet rond in de vele lichamen doorheen de cirkels van tijd op zoek naar Vrijheid en Geluk?

Werd ons hart niet in duisternis gehuld waardoor zelfzucht en eigenbelang hun intrede deed....

En zijn we dan ook niet geroepen én uitverkoren, net als Bilbo Balings, om ons onvoorwaardelijk bij het Reisgezelschap te voegen, uitgenodigd voor een tocht waar het begin noch het einde van gekend is?.

Een Reis die ons ver boven het oude vertrouwde en het gekende zal uitvullen, die onze ‘geestkracht’ zal ontwikkelen mits we de moed hebben om te durven uitbreken uit onze veilige cocon.

En worden we dan tegelijkertijd niet geleid door een wijze en liefdevolle Hand die deze reis plande, ons ongezien begeleidt en het doel net als de gevaren kent?

The Hobbiteen ongewone reis en een film om gezien te hebben...

(M)cirkelpunt

Trouw aan het Visioen...

“ De ervaring, dat de uiterlijke dingen geen bevrediging kunnen geven, dringt de ziel ertoe om te zoeken naar de kracht in haarzelve. Dan kan de mens de IK-BEN (of Christus) ontdekken, dan kan hij te weten komen, dat binnenin hem alle macht ligt om zijn hart te bevredigen, om iedere behoefte en elk verlangen te vervullen. Meestal komt hij niet tot deze kennis, eer hij door de slagen van de wereld ertoe gedreven wordt dit innerlijke plan van vrede en rust te zoeken. Weet hij, dat de IK-BEN de vervulling van zijn wens is, dan is de wens vervuld. Het is dwaasheid voor zijn wensen ergens anders vervulling te zoeken dan in het goddelijke Zelf. Om tot ontplooiing te komen moet het zelf deze ontplooiing tot stand brengen.

Welk een verwerkelijking, wat een ontwaken brengt dan deze kennis van de IK-BEN, de wetenschap, dat binnenin ons alle macht, alle substantie en intelligentie liggen, waaruit alle vormen hun vorm ontvangen en dat, zodra een duidelijke en waarachtige wensgedachte zich op intelligente wijze gevormd heeft, de kracht, de intelligentie en de substantie des Geestes daarheen stromen en haar in vervulling doen gaan. Is dit niet de schat in de hemel, die onze ogen nog niet aanschouwd hebben?

In ons binnenste liggen, nog ongevormd, de oneindige schatten verborgen. Hoe duidelijk wordt dit hem, die de parel gevonden heeft. Dan begrijpt hij het:

“Zoek eerst het Koninkrijk Gods en Zijn Gerechtigheid, dan zullen andere dingen u vanzelf toevallen”

De reden waarom zij ons dan toevallen, is, dat zij gemaakt zijn uit het wezen des Geestes zelf. Het bewustzijn moet eerst de Geest vinden, eer het vorm kan geven aan het gewenste.

Hij die ontwaakt is, ontdekt het scheppende principe in zijn binnenste, dan begint hij te begrijpen en dit is de grote kans van zijn leven. Hij krijgt een overzicht of wordt zich bewust van de mogelijkheden, die voor hem zijn weggelegd. Wetende, dat de scheppende macht in hemzelf ligt, roept hij zich zijn hartenwens voor de geest, deze wordt tot een ideaal of tot een vorm, die kracht en substantie tot zich trekt, om gevuld te worden.

IK ZIE, dat is de ontvanging van de ziel, het beloofde land, een droom, die verwezenlijkt wordt, waarnaar de ziel vol vertrouwen kan uitzien. Al hebben wij de vervulling nog niet bewust in ons bezit, zij zal zichtbare vorm aannemen, daar wij de wet gehoorzamen. Misschien moeten daarbij ervaringen in de woestijn doorgemaakt en overwonnen worden. Maar dit maakt de ziel de vervulling waardig. De ziel die haar visioen opvat als het beloofde land of als een ideaal, dat werkelijkheid zal worden, ziet dan alleen het goede, het voorwerp van haar verlangen. Dan moet er ook geen twijfelen, geen wankelen en geen aarzelen meer bestaan, want dat zou noodlottig zijn. De mens moet zijn visioen trouw blijven en voorwaarts gaan. Dit visioen is karakteristiek voor hem en even noodzakelijk als de plannen en specificaties, die de architect hem gegeven heeft. Alles, behalve de waarheid, moet opzij gezet worden.

Alle grote zielen blijven hun visioen trouw. Al wat ooit geschapen is, was eerst een visioen, het zaad van een idee, gepland in de ziel, waar het gelegenheid had te ontkiemen en tot wasdom te komen. Nooit laten grote zielen zich beïnvloeden door het ongeloof van

anderen. Zij getroosten zich opofferingen voor hun visioen, zij blijven het trouw, geloven erin en hun geschiedt naar hun geloof.

Jezus bleef trouw vasthouden aan Zijn visioen, Hij volgde standvastig Zijn richtlijn, zelfs wanneer zij, die Hem het naast stonden en het liefst waren, zich ongeloofig en trouweloos betoonden. Hem geschiedde naar Zijn geloof en zo gaat het allen.



Wanneer iemand zich opmaakt om naar het beloofde land te gaan, dan moet hij het land der duisternis achter zich laten en vergeten. Hij moet de duisternis verlaten en op het licht toegaan. Het is niet mogelijk tegelijkertijd voorwaarts te gaan en stil te staan. Het oude moet losgelaten en het nieuwe aangehangen worden. Onaangename dingen moeten wij vergeten en alleen datgene moeten we ons herinneren, wat we wensen te behouden. Het vergeten is even belangrijk als het onthouden. Het visioen alleen moet in de herinnering vastgehouden worden, willen we het vervuld zien. Wij moeten het visioen, dat we in vervulling willen zien gaan, in de geest vasthouden en weigeren herinnerd te worden aan dingen, die we niet willen zien gebeuren. Al onze ideeën, gedachten, woorden en daden moeten in overeenstemming zijn met het visioen wil het vorm kunnen aannemen. Dit is waarachtige concentratie, een alles uitsluitende concentratie, het samentrekken van alle krachten op het essentiële. Dat is liefde voor het ideaal en alleen door liefde kan het ideaal tot uitdrukking komen, liefde maakt het ideaal tot werkelijkheid.

Mag de mens in het begin ook falen, hij moet vastbesloten blijven en voortgaan. Dit is een oefenen van de wil, een stalen van het zelfvertrouwen, een bewijs van het ongeloof, waardoor alle kracht op het ideaal gericht wordt. Het ideaal zou nooit bereikt kunnen worden, zonder dit bewust richting geven aan de kracht, zonder deze oefening van de wil, maar het zou het ideaal noodlottig wezen, als de wil zelf niet het ideaal was.

De ideale wil moet de eigenschap bezitten te willen dienen. Heeft de wil niet de wens te dienen, dan kan de kracht, die de wil op het ideaal wenst te richten, zich niet vrijmaken van de ziel.

De wil gediend te worden, keert de levensstroom tegen het zelf, de wil om te dienen laat de levensstroom

door het zelf heen vloeien en straalt kracht op het zelf af. Te dienen geeft doel aan het visioen, het stelt de weg open voor de Liefde. Hoe kan liefde zich anders uitdrukken tenzij zij stroomt door degene, die leven tot uitdrukking brengt? Wanneer zij door het bewustzijn stroomt, antwoordt het hele organisme en iedere cel van het lichaam wordt er door beziel. Dan wordt het lichaam harmonisch, de ziel stralend en het denken verlicht. De gedachte wordt scherp, briljant, levendig en zeker, het woord wordt positief, waar en opbouwend, het vlees wordt vernieuwd, gereinigd en beziel, problemen worden opgelost en alle dingen worden tot hun juiste verhouding teruggebracht. De IK-BEN komt door het ik tot uitdrukking en dan kan het ik de IK-BEN niet langer aan banden leggen.

Wanneer het lichaam de Geest niet gehoorzaamt, hoe kan het dan de Geest tot uitdrukking brengen? Het menselijk denken moet bewust de Geest zoeken en ernaar verlangen, wil het de macht van de Geest willen kennen. Op deze wijze leert de mens begripen, dat de Geest de vervulling is van ieders behoefte. De hoogste uitdrukking die eraan gegeven kan worden, is, wanneer de Geest gebruikt wordt om er de nood van anderen mee te stillen. Het is de liefde, welke we aan anderen geven, die de voorraadschuur des Geestes opent. "Ik ben bereid te dienen" is het toverwoord, dat de onbegrensde overvloed van God vrijmaakt voor allen en dat de ziel tot haar vervulling brengt.

De ziel is teruggekeerd tot het Vaderhuis, zodra zij de wil heeft om te dienen. De verdwaalde, die dienstbaar was, wordt de gevierde zoon; de knecht, die zich met zwijnendraf voedde, wordt de prins van een koninklijk huis, het huis van zijn eigen mogelijkheden. Hij kent Gods liefde, begrijpt de gave van zijn Vader en neemt er bezit van. Niemand anders dan een zoon kan deze gave ontvangen. Geen dienstknecht, geen huurling is de vreugde waardig, die het erfdeel van de zoon geeft. De knecht tracht altijd iets te verkrijgen, de zoon heeft reeds alles geërfd wat de Vader bezit. Wanneer wij weten, dat we deel uitmaken van het huis des Vaders en dat we erfgenamen zijn van al, wat de Vader bezit, dan kunnen wij beginnen te leven, zoals de Vader wenst dat we leven zullen. "Ziet, nu zijn wij Zonen Gods". Het bewustzijn Zoon te zijn, houdt alle vervulling in zich, het bewustzijn van knechtschap veroorzaakt gebrek. Wij zullen zien, dat al wat ons hart begeert, vervuld wordt door de Vader, zodra wij ons in gedachte, woord en daad als Zonen gedragen. Dan zien wij, dat de Zonen Gods vrij zijn.

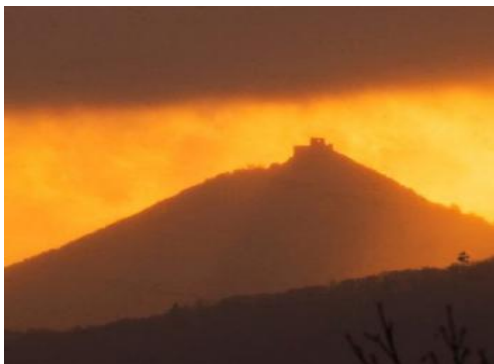
Uit 'De Meesters van het Verre Oosten'
Baird T. Spalding

Wanneer we het spirituele pad opgaan worden we geconfronteerd met veel tegenwind en niet in het minst van zij die ons nauw aan het hart liggen. Want het spirituele pad opgaan betekent invulling geven aan de Roep in het hart, aan de aanmaning van Christus die ons opdraagt Hem te volgen en alles achter te laten wat ons belast.

Dit betekent een complete verandering van ons wezen, die zich in eerste instantie binnenin voltrekt, maar zich in de buitenwereld, in ons doen en laten, in onze gedachten en handelingen laat zien en een grote turbulentie veroorzaakt bij onszelf en bij anderen.

Vanzelfsprekend roept dit vele tegenstellingen en veel onbegrip op in onze omgeving en lokt een innerlijke strijd uit bij onszelf, omdat het wereldse onmogelijk iets kan begrijpen van datgene wat tot 'ontwaken' komt binnenin.

Hoe groter het Verlangen in het hart, hoe groter de kloof lijkt te worden tussen het oude en het nieuwe, tussen wat van deze wereld is en wat niet van deze wereld is en hoe moeilijk het bijgevolg wordt om elkaar nog te begrijpen.



Betekent dit dan dat alle fysieke bruggen of wereldse relaties eerst dienen opblazen te worden opdat het Pad vrij gemaakt zou kunnen worden?

Dient men zich fysiek los te maken van zijn geliefden, familie of vrienden, opdat de karmische bloedbanden opgeheven zouden kunnen worden?

Is het niet eerder andersom en dient men niet eerst zelf los te komen van de dominerende kracht van eigenbelang en ik-zucht die ons wezen beheerst, om onbewogen te kunnen staan in de wateren der emoties en in het veld van de gedachten?

“Actions do not cause attachment in Me, nor have I longings for their fruits. He who is indentified with Me, who knows My nature, is also free from the karmic fetters of works.” Bhagavad Gita (IV:14)

Het is een gevolg van het innerlijke geestelijke proces die zich in de spirituele zoeker voltrekt en dat als Geschenk ontvangen wordt. Alles wat zich binnenin ontwikkelt krijgt een uiterlijk gelaat, slechts Gods Liefde

heft karma op. Hoe ruimer het Bewustzijn wordt, hoe Onzelfzuchtiger men in het leven staat wat zich weer spiegelt in de woorden en de handelingen die de getuigen worden van de Dienst aan God.

Wat er dan gebeurt in het veld van verandering, op het persoonlijke levensvlak maakt eigenlijk niet meer uit. Onbewogen blijft men staande in de turbulenties van het tijdelijke decor waarin alle levensdrama's worden uitgespeeld. De medespeler wordt toeschouwer en wordt tenslotte door Compassie geveld.

Het Leven stroomt door hem, de sluier wordt weggenomen die zijn ogen verblindden en hij vloeit samen met het Plan Gods waarin de Werkelijkheid verschijnt.

Om God te zoeken en te vinden zullen we de oude vertrouwde en gekende omgeving moeten achterlaten om ons te wagen aan een Groots avontuur.

Die oude en bekende omgeving zijn we zelf met al onze gehechtheden en denkbeelden.

Want het is helder dat niemand hoeft weg te gaan uit de stad of het land waarin hij/zij is in geplaatst, tenzij een niet te stuiten drang zich ontwikkelt in het hart om dit wel te doen en waarvoor het pad zich zal openen. Het betekent in de eerste plaats onvoorwaardelijk Trouw blijven aan het eigen hart, dit niet te verloochenen, wat het ook kost of welke ook de gevolgen hiervan zijn. Dit vergt Moed, een grote dosis Vertrouwen en Doorzetting.

Loslaten of onthechting heeft dus aanvankelijk niets te maken met fysiek loslaten of afscheid nemen, maar alles met zelfversterking en ik-loosheid...

Want Onthechting vindt plaats in onszelf, op de vierkante meter waarop ieder van ons staat, ongeacht waar deze vierkante meter zich bevindt en of geliefden aanwezig zijn of niet. Onthechting heeft ook niets te maken met onverschilligheid maar alles met Liefde waardoor men van langs om meer 'onpersoonlijker' wordt.

Je zou dus kunnen zeggen dat Onpersoonlijk worden de vrucht van Onthechtheid is en Onthechtheid de vrucht van Liefde.

Het heeft in wezen niets te maken met hoe de ander, zich gedraagt, maar alles met onszelf, in hoeverre we zélf onthecht zijn van onze eigen denkbeelden, emoties, verwachtingen, verlangens of begeertes en hoe dit bijgevolg weerspiegeld wordt in de persoonlijke zielsbanden.

“Go deep inside and you will be surprised that hate, anger, jealousy all exist only on the periphery. In the innermost center of your being there is only Love.” (Osho)

Onpersoonlijk worden is in de eerste plaats leven voor een Ander en Hoger doel dan slechts persoonlijke relaties in stand houden of te voeden.

Het is de Relatie met God op de eerste plaats zetten, al jouw liefde hierin investeren en dan zal Zijn Liefde jou vrijmaken van alle gehechtheden, karmische banden opheffen en zal je nog slechts Liefde voelen voor de gehele planeet, de gehele mensheid en al het leven hier aanwezig.

Hoe onthechter je komt te staan hoe meer je elke ziel zal zien als je broeder, zuster, moeder, vader, vriend... ongeacht de handelingen die ze stellen of de woorden die ze uiten; want ongebonden aan elke handeling wordt de mens gezien zoals hij in Wezen is.

Onpersoonlijk worden is leven vanuit de Ziel, handelen vanuit de Ziel en niet meer vanuit de tijdelijke persoonlijkheid. Is dienaar/instrument worden van God...

Elke persoonlijke verwachting of verlangen zorgt voor strijd, lijden en pijn wanneer deze onvoldaan blijft. Want hoe groter de verwachting is naar een ander toe, hoe sterker de gebondenheid en hoe intenser de strijd ervaren wordt bij het uitblijven van resultaat. Hoe onthechter men komt te staan, hoe ruimer Gods Liefde werkzaam wordt in jou, Liefde voor de gebonden ziel...

En dat gaat gepaard met geduld, standvastigheid op je pad, volharding en het vertrouwen dat God met je is.



De weg is meestal heel erg eenzaam

Te midden de dualiteit van de wereld, te midden je naasten strekt het pad zich innerlijk in je uit. Het maakt niet uit waar je je bevindt of wat je doet, als je hier maar trouw aan blijft. Dan zullen al jouw handelingen hiervan getuigen.

Geen mens zal je kunnen blijven vergezellen als God niet met hem is, maar wanneer God met jou is dan zal Hij ook zijn met elke mens die voor je staat, want dat is werken in Zijn Dienst...

(M)cirkelpunt

Zoek God

in verootmoediging en zelfuitdoving,
want het denken
brengt niets dan vormen voort.
En als je nergens troost vindt
dan in vorm, is de vorm
die onwillekeurig bij je opkomt
de beste.

Stel, het betreft een stad
waarheen je je begeeft,
je wordt er in je afhankelijkheid
naar toegetrokken
door een vormloos gevoel
van verwachting.

Je begeeft je dus eigenlijk naar iets
wat geen plaats heeft,
want je ergens op verheugen
is iets anders dan tijd en plaats.

Stel, het betreft een vriend
naar wie je toe gaat,
je gaat niet naar hem toe
om zijn uiterlijke vorm,
maar om van zijn gezelschap te genieten.

Je begeeft je dus,
hoewel je je er niet van bewust bent
dat dit het doel is van je reis,
eigenlijk naar de vormloze wereld.

God wordt dus in werkelijkheid
door allen aanbeden,
want bij reizen
gaat het altijd om het plezier,
en daarvan is Hij de bron.

Rumi.



In de spirituele literatuur komt men meer dan voldoende bewijzen tegen dat de alchemische, gnostieke en waarlijk geestelijke mens begiftigd moet zijn met allerlei koninklijke eigenschappen.

Er huizen in ieder mens de instincten van verschillende dieren, dieren die de literatuur verrijkt hebben met hun diepzinnige symboliek.

Zoals de zwarte raaf het symbool is van Saturnus, zo kent men de gevleugelde leeuw en de haan als symbolen van de moed des harten, de dapperheid of de moed der Kennis.

Hij, die kennis en inzicht bezit, heeft meer moed van node dan zijn medemens.

Moed om de realiteit en de consequenties onder ogen te zien, om de draak tegemoet te treden, niettegenstaande men weet dat deze reeds velen heeft gedood.

Door deze moed werden alle legendarische en mythische figuren beziel en zij heeft niets te maken met de moed van de wanhopige mens, die voor zijn leven strijdt.

De profane moed is te vergelijken met de gewone leeuw, moedig wanneer het gevaar geweken lijkt en hoogstens moedig wanneer de nood daartoe dwingt. Dit is de moed van het egocentrische belang, de leeuw (zonder vleugels) is het symbool van de persoonlijkheid, het ego.

Zodra echter de leeuw vleugels verkregen heeft wil dit zeggen dat intuïtie en geweten, de twee machten der ziel, de leeuw uit zijn eigen belangensfeer hebben opgeheven.



Een koninklijk beziel mens bezit de moed van de gevleugelde leeuw: gewapend met intuïtie en geweten, gedragen door de kennis van de ziel treedt hij de gevaren tegemoet en zo zal hij de overwinnaar worden, want hetgeen hij onderscheidt is onzichtbaar voor de ogen der massamensen. Daarom wordt aan de Koninklijke mens de oproep van de geest gericht: zij kunnen weten en zij kunnen de tekenen der tijden doorzien.

Zij worden voortgedragen op de beide vleugelen die hun koninklijkheid sieren en daarom kunnen zij niet doof en blind blijven.

Slechts wanneer door de zwarte raaf het voedsel aan de duif der innerlijke vrede en wijsheid wordt ontnomen, kunnen dezulken tot de 'onkoninklijkheid' vervallen; doch de tijd snelt heen en er resten niet veel dagen meer om stil te staan bij het mogelijke wel of niet kunnen. Het gaat er nu niet meer om of de koninklijke mens zou kunnen, maar hij MOET.

Er zullen mensen moeten zijn die de moed hebben om de tegenstander, die eigenbelang heet, tegemoet te treden. Het doet er niet toe welk etiket deze mensen dragen, waartoe zij uiterlijk behoren, waar zij wonen of werken, maar het is van belang dat zij de vleugelen van intuïtie en geweten hebben aangegeest en de kreet der opstanding bij de eerste geest-zonnestralen uitroepen.

De koninklijke haan der spirituele victorie moet hen bezielen en dan gelden geen onbenullige en egocentrische excuses meer, dan geldt slechts nog: het doel.

Wat is het doel?

Geen doelstelling van enige beweging, geen materieel doel, geen prive-belang, maar het grote doel des levens, waarvoor al die smarten worden geleden, waarvoor al die mensen wanhopig zoeken en hunkeren. Het doel om waarachtig "mens" te worden.

Het doel ligt niet op het intellectuele vlak, noch op de mystieke hoogten der vrome aanbidding, het doel ligt hier, in de realiteit van het aardse bestaan.

Ieder mens moet zich door dit aardse leven heenvechten met als enige doelstelling: herstel van de waarachtige koninklijke mens.

Velen wroeten in de modder van het materiële genot, zij eten zich zat aan de vruchten van deze wereld hoewel in de verte reeds de noodklokken luiden.

Doch zij zullen het niet meer horen, want zij zijn oververzadigd en hun zeven Werkelijkheden Gods (zoals in het Boek van Henoch staat), de zeven ingeboren zintuigen van de waarachtige mens zijn onmachtig geworden om hen te wekken bij de eerste geestelijke roep.

Er zijn vele koninklijke mensen op deze wereld, maar te weinig beseffen zij hun edele afkomst en te weinig bezitten zij de moed van de gevleugelde leeuw, omdat zij te angstig zijn om de vleugelen van intuïtie en geweten aan te gorden.

Zij sluipen liever door de jungle tussen de ikzuchtige roofdieren dan op te stijgen op de vleugelen der adeldom.

Want, zeg mij, pelgrim, is het niet gemakkelijker intuïtie en geweten te negeren en rond te sluipen met de horde der vraatzuchtige roofbeluste leeuwen?

De kudde schenkt bescherming, maar de eenzaamheid van het verheven koningschap schenkt niets dan

verantwoordelijkheid, lasten die zwaar drukken; en bovendien wordt deze mens de schietschijf voor de pijlen die verraderlijk vanuit de jungle op hen afgevuurd worden.

"Het zijn sterke benen die de weelde kunnen dragen" en "hoge bomen vangen veel wind", zegt de wijze volksmond.

Niet ieder mens is in staat de verantwoording van zijn koninklijke afkomst te dragen.

Wel, dan is deze mens beslist niet koninklijk.

Koninklijkheid brengt de moed des harten mede die de adelheid der ziel liefheeft.

Het hart moet zich in de strijd begeven, de strijd om het koningschap te herwinnen; niet de strijd voor zichzelf, maar de strijd die het grote Doel dient.



De mythische ridders die de draak verslaan werpen zich met hart en ziel in die strijd, en toch hebben zij deze strijd niet lief.

Zij zijn eenlingen die door de kudde uitverkoren worden om de grote draak der tegenstand aan te vallen.

De tijd der mythen herleeft, de mensheid gevoelt reeds de stinkende walm van de monsterachtige draak die uit zijn hol te voorschijn komt, maar zij weet niet wat te doen.

Zij bezit de vleugels niet om zich aan de greep van deze draak te onttrekken, noch bezit zij de moed der Kennis, zodat zij deze draak met Eén steek kan doden.

Er wordt om individuen geroepen.

Ridders, edelen, die getuigen kunnen uit de sfeer van intuïtie en geweten en zich consequent aan de oproep des geestes houden.

Want alles vergaat immers?

Er zijn geen eeuwige waarden dan de waarden des geestes. Alle bezit ontglipt aan de begerige vingers der roofzuchtige leeuwen en als het ogenblik daar is waarin men de ledigheid en de armoede ontdekt, opent de mond zich in een kreet om hulp of een kreet van protest.

Dan behoren de eenlingen, de gevleugelde leeuwen, zich naar deze gewonde roofdieren te spoeden, wellicht begint er een inzicht te gloren.

De strijd tussen de zwarte raaf en de duif der innerlijke vrede zal hard zijn en dan kan de eenling niet zeggen: "Ik ben blind en doof", want hij heeft een opdracht. Geen opdracht vanuit de één of andere groepering, maar een opdracht van binnenuit, een roep die opwelt vanuit het bezielde en moedige hart dat nimmer te vermoeid zal blijken te zijn om aan deze opdracht gehoor te geven.

Het is niet uw taak om materiële successen te boeken, noch om uw woning te verfraaien en uit te zien naar de dag van uw welverdiende pensioen.

De koninklijke mens vindt geen bevrediging in deze doelstellingen, hij zoekt het lied der hoogste sferen, waarheen zijn vleugelen hem kunnen brengen.

Alle koninklijken, die vermoeid van hun materieel gezwog, de moed en de kracht niet meer bezitten om hun vleugels uit te breiden, zij zullen zich bedroefd gevoelen, niet tegenstaande hun keurige, gezapige bestaan.

Want de koninklijke mens zoekt zijn koninklijke gaven te ontplooiën en hij zoekt levensvervulling in de wereld des geestes en daarom gaat hij aan alle lichamelijke lijden, aan alle pijlen van het intellect, aan alle mystieke en occulte gepoog voorbij.

Hij kan de zang van intuïtie en geweten niet vergeten en hij telt de uren, de dagen en zelfs de levens niet in zijn zoeken naar de oorsprong van dit lied.

Zelfs wanneer zijn hart bloedt door de teleurstellingen en de haat van zijn medemensen laat dit Lied der Vleugelen niet af.

"Hij, die het sterkste geduld bezit, hij is een groot mens", zei de Boeddha.

De koninklijke mens weet dat hartewonden zich helen wanneer dit Lied der Vleugelen maar blijft aanhouden.

En het blijft waarneembaar zolang hij zijn beide vleugels gebruikt en de weg der hemelen volgt.

Hoog boven de schone woorden der onbezielde voorgangers, uitstijgende boven de dreunende gezangen der mystiek religieuze kudde, verheft deze koninklijke mens zich tussen hemel en aarde en ziet de onwetende massa tobben, hoort hun geweeklaag, hun zelfmedelijden, hun haatkreten en hun protestsongs, maar

hij beweegt zich niet. Hij wacht slechts, zoals een adelaar in de luchten, op de eenling die zich van deze kudde losmaakt of die gewond en vermoeid terneder zinkt en dan is zijn tijd gekomen, want slechts het koninklijke individu is waardig om gered te worden.



In deze Aquarius-era voltrekt zich de botsing tussen de massa en de eenling, een consciëntieus observeerder herkent dit.

En daarom moeten de koninklijke mensen paraat zijn en zich nooit laten verleiden om hun koninklijkheid prijs te geven, want dat is de opzet van de jungle-horde. Uw koninklijkheid is het enige dat deze horde niet bezit. Het gaat - vanaf de jongste tijden - om het Licht van Adamas.

Als men u belaagt, als uw levensweg meer doornen dan rozen toont, als de nacht lang lijkt en donker, onthoudt dan één ding, pelgrim: uw koningschap wordt verlangd.

In deze lichtloze wereld waar intellectualiteit de plaats van de innerlijke Kennis heeft ingenomen, waar men afgoden aanbidt, terwijl men de grote onbekende God negeert, is het goddelijke Licht de inzet van alle strijd. Achter alle politieke, maatschappelijke, religieuze en gewetensproblemen ligt slechts die archaische strijd verborgen van Licht en duister, van de verworpen Lichtzoon met zijn God.

Deze verworpen Lichtzonen hebben zich verenigd, omdat zij macht zoeken.

Waarom verenigen de koninklijken zich niet?

Waarom beseffen zij niet dat Eénheid overwint, ook in de strijd tussen licht en duister?

Waarom erkennen zij niet dat de kracht van een gezamenlijk licht de duisternis verandert in vage schaduwen, die heenvlieden zodra het Aurora aanbreekt?

Zijn de koninklijken nog te zwak?

Zijn hun vleugels nog te teer, hun moed niets dan woorden en ijdele klanken?

Dan zal de horde der gewetenlozen het aardrijk vertrapen en de Geest zal de tijdelijke woning toesluiten en er zal niets meer zijn dan de kale rotsen van de saturnale dorheid.

Ach, waartoe dienen leringen wanneer de koninklijke mens zijn vleugels niet spreidt?

Waarom dienen bezinningen, meditatieën en offeranden, wanneer de koninklijke mens de verantwoording van de eenzame hoogte van het koningschap niet durft te aanvaarden?

Waarom, vermoeide koninklijke mens, gevoelt gij u beschermt in de kudde der onwetenden als u toch weet dat hun voeten u zullen vertrapen, zodra het eigenbelang als een storm door de gelederen loeit?

Durf te zijn wie u bent.

Een eenling, een mens met principes, een mens die intuïtie en geweten als een koninklijk wapen voor zich uitdraagt.

Zodra u de vleugelen van intuïtie en geweten uitbreidt zult u bemerken dat de moed uw hart binnentreedt, een moed die onverwoestbaar zal zijn.

Dan deren u de kretten der horden niet meer, dan vreest u hun pijlen, hun haat, hun domheid en hun valsheid niet meer, want u verkent een andere wereld, die u rijkdom schenkt en een zeker weten, een Kennis, waarbij zelfs de scherpste intellectualiteit niets dan onnozelheid blijkt te zijn.

U, koninklijke mens, onverschillig waar u leeft, woont, werkt en lijdt, zult u verheffen uit de drek der



zwijnen!

Probeer uw vleugels!

Stijg op, op de kracht van intuïtie en geweten en zie hoe de legendarische moed der ridders uw hart binnenkomen en bemerk hoe onkwetsbaar u bent.

Deze Kennis is voor u, koninklijke mens, niet slechts een geloof, maar het is een zeker weten.

U hoeft slechts uw vleugels uit te slaan en HET is weer daar: de Kennis, die alle mensenverstand te boven gaat en waarmee gij, koninklijke mens, gaat overwinnen.

Aurora! In de Vrede van Bethlehem vindt uw duif wederom haar voedsel.

Henk en Mia Leene

"If you begin to understand
what you are
without trying to change it,
then what you are
undergoes a transformation."

~ J. Krishnamurti ~

Een wijs mens, die ontwaakt is uit de droom van onwetendheid, weet, hoewel hij in het lichaam woont, dat hij er los van staat. Een onwetend mens die nog steeds in de droomwereld leeft, identificeert zich met het lichaam.

Een wijs mens, die zichzelf als onveranderlijke werkelijkheid beschouwt, weet dat, hoewel zijn zintuigen zich te midden van materiële objecten bewegen, hij niet degene is die handelt doch de getuige is van de zintuigen die aan hun objecten beantwoorden. Een onwetend mens evenwel, levend in het lichaam dat niets anders is dan het resultaat van zijn daden in vorige levens, identificeert zich met de daden van dit leven, terwijl deze slechts een spel van de guna's zijn. En zo wordt hij gebonden door zijn handelingen.

Een wijs mens, die vrij is van gebondenheid aan de guna's en hun werking, is in tegenstelling tot een onwetend mens niet gebonden door zijn daden. Zelfs wanneer hij leeft te midden van de guna's, blijft hij zuiver en onaangedaan, evenals de heldere hemel boven ons, of als de uit zichzelf lichtende zon, of het alles-zuiverende vuur.

Wanneer zijn twijfels verjaagd zijn door het zuivere licht van kennis, ontwaakt hij uit de droom van de veelvuldigheid van het universum en ziet hij het ene Zelf in alle wezens. Hij is waarlijk bevrijd van de begrenzingen van het lichaam, hoewel hij dit nog steeds bewoont, want zijn hart is dan zonder gehechtheid en zonder wensen.

Hij blijft onaangedaan ondanks het feit dat zijn lichaam handelingen uitvoert en zijn geest zich met gedachten bezighoudt.

Waarlijk wijs is hij die onberoerd blijft bij lof of blaam, niet geraakt door liefde noch haat.

Hij wordt niet beroerd door de tegenstellingen van het leven.

Zo iemand geniet werkelijk van het gelukzalige Zelf. Alle gezwoeg is zeker tevergeefs wanneer men

slechts bedreven is in het lezen van de geschriften en de waarheid niet realiseert en tot leven brengt. Ziehier wat ongetwijfeld de oorzaken van ellende zijn: een koe die geen melk meer geeft, een ontrouwe echtgenote, lichamelijke slavernij jegens iemand anders, een boosaardig zoon, rijkdom in handen van wie het niet verdient, en woorden die niet getuigen van Gods waarheid.

Geef daarom alle ijdele gepraat op; kom tevoorschijn uit de poel van misleiding; vindt rust en kalmte door u met een zuivere geest op Mij te concentreren, de alomtegenwoordige Brahman. Wanneer gij echter niet in staat zijt uw geest voortdurend op Mij te vestigen, geef u dan over aan werk zonder gehechtheid, en draag de vruchten van dergelijk werk op aan Mij.

Hij die Mij is toegewijd heeft een mededogend hart voor alle wezens; hij ondervindt geen enkele vijandschap tegenover anderen; hij is verdraagzaam; zijn enige kracht is de waarheid.

Vrij van onzuiverheden, kijkt hij met gelijke ogen naar alle wezens en werkt voor het welzijn van allen. Zijn hart is onbesmet door wensen en verlangens; met zelfbeheersing, zachtmoedig, zuiver, vrij van het ego-bewustzijn, kalm, matig, meester van zijn geest, heeft hij Mij als toevlucht en mediteert voortdurend over Mij.

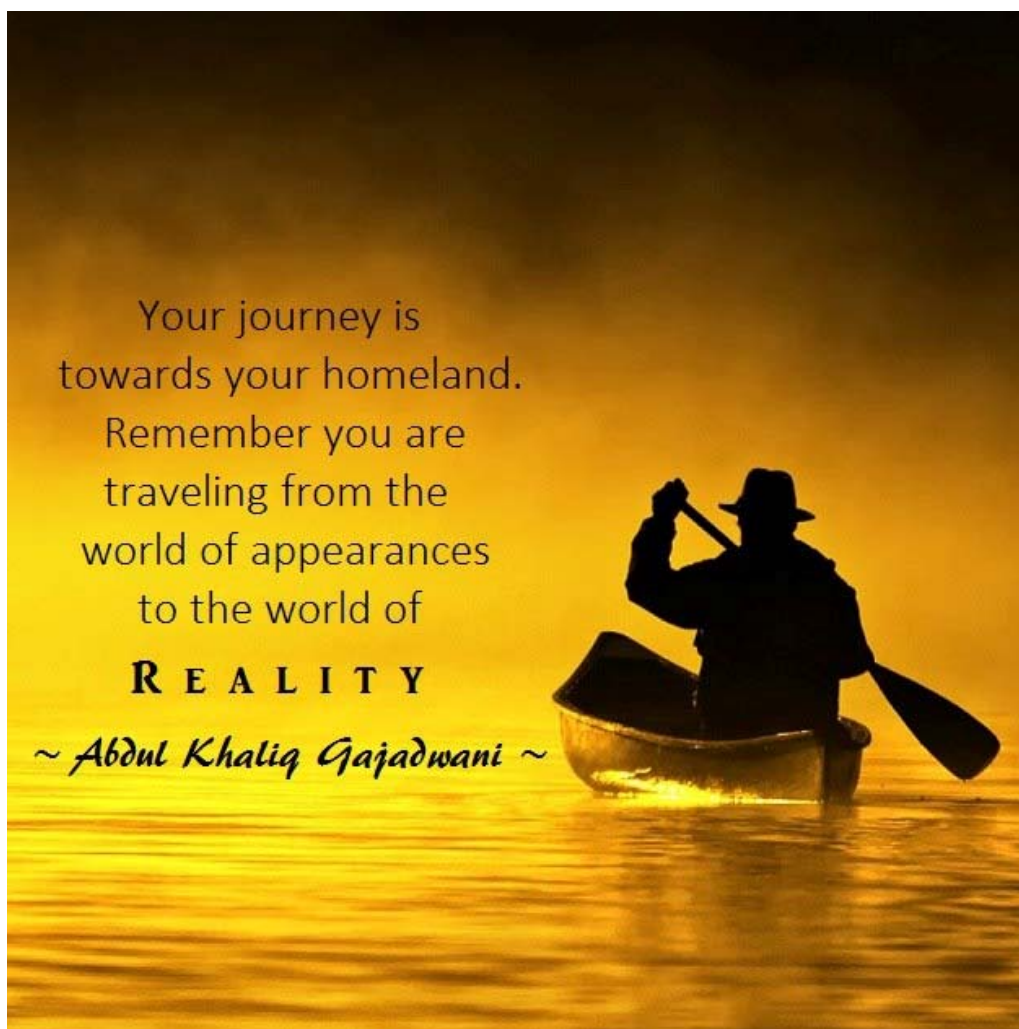
Onverstoorbaar, geduldig, heeft hij zijn hele natuur onder controle, en zoekt geen eer voor zichzelf doch schenkt eer aan allen. Daar zo iemand zelf geheel verlicht is, kan zulk een heilige de waarheid aan anderen openbaren.

Hij is vriendelijk en vol liefde voor alle wezens.

Hij kent het onderscheid tussen goed en kwaad, en door al zijn handelingen aan Mij op te dragen, vereert hij alleen Mij. ...

uit Krishna legenden





Beschouw al de tijd,
dat gij niet aan de Godheid denkt,
als voor u verloren.

Zolang gij wenst,
dat uw naaste jegens u zal zijn,
wees ook alzo jegens uw naaste.

Hetgeen God u geeft
kan niemand van u wegnemen.

Doe niet en zelfs denk niet
hetgeen gij niet wenst dat God zou weten.

De ziel wordt verlicht
door zich de Godheid te herinneren.
Gij hebt in uzelf iets dat gelijk is aan God,
gebruik derhalve uzelf als een tempel Gods
wegens datgene in u wat Gode gelijk.....

Uit: Gulden verzen van Pythagoras.

www.destralendegnosis.be

Contact:

am.cirkelpunt@gmail.com

cirkelpunt.am11@destralendegnosis.be